

Men lell, da gutt...

«En lægevidenskabeligt interessert kollega smed i går den norske avis Aftenposten på Bagsidens bord. Bladet kunne fortælle, at mænd kan halvere risikoen for hjerte-kar-sygdomme ved at kigge på bryster fem minutter om dagen...

Problemet er bare at det med brysterne er løgn.

– Du kan skrive, at vi blev fuppet. Det var sådan en internet-historie, siger Aftenpostens journalist, da vi får hende i røret.

Øv. Men det er sikkert med brystkiggeri som med naturmedicin: Det skader ikke at prøve.»

Politiken

Spesialisert synskirurgi

«Klinikken «Argus synskirurgi» annonserer i Vårt Land, og skryter av at «misjonærer fikk et enklere liv etter laseroperasjon». «Argus synskirurgi» må ha de eneste øvelegene i verden som har spesialisert seg på et kristent livssyn...»

Minileder i avis I

Dårlig utbytte

«Det ble kun plaster på apotektyven som falt gjennom gipstaket og ned til politiet.»

Fredriksstad Blad

Kraftige reaksjoner

«Forbannede vegarbeidere i Finnmark krever samferdselsministerens hode på et fat.»

Finnmark Dagblad

Praktisk ordning

«Skal man først brette armen, er det like godt å gjøre det på trappen til legen. Da får man øyeblikkelig hjelp, og slipper køen på legevakten.»

Asker og Bærums Budstikke

Mobiltelefonens velsignelser – I

«Med mobiltelefonens triumftog har sniksnak og sladder nået uanede høyder, men der er ingen grund til bekymring. Sladder er godt for både humøret og helbredet, fastslår flere forskere.»

Politiken

Effektiv behandling

«Inn til lege med skulderen ut av ledd – ut med to brudd!»

Hamar Arbeiderblad

Sannheten om menn

«Erik Holtan innrømmer at ingen er så syke som skrantne mannfolk.»

Varden (Erik Holtan er fotballspiller)

Mobiltelefonens velsignelser – II

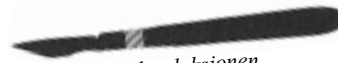
«Basert på aktiv tyvlytting på busser, tog og kafeer vil jeg løselig anslå at 70 prosent av Telenors inntekter stammer fra det moderne menneskes behov for å holde verden orientert om hvor man selv til enhver tid befinner seg, samt å få oppdatert de geografiske posisjonene til alle bekjente.»

«Pedell», spaltist, i *Stavanger Aftenblad*

Praktisk utfylling

«Jeg var tynn som en strek til jeg ble gravid. Da la jeg på meg 30 kilo. Og ble der. Nei, det ble jeg ikke. Har jo gått en del ned. Og huden min er uten rynker fordi jeg fyller den så godt ut.»

Ranveig Frøiland, 56, stortingsrepresentant, Ap, til *Bergensavisen*

Ved redaksjonen

Humoristiske opplevelser fra legelivet publiseres anonymt, men sendes inn med navn og adresse. Rett til å redigere historiene forbeholdes.

Adresse: HumorRedaktøren, Tidsskrift for Den norske lægeforening, Postboks 1152 Sentrum, 0107 Oslo. Telefaks 23 01 52 90. E-post: stein.tyrdal@uus.no

Fra forhenværende turnuskandidat har vi fått inn to historier som omhandler hvor forskjellige overleger er.

Pasientinformasjon

Som medisinstudent var jeg så heldig å få vikariere ved kirurgisk avdeling ved byens sykehus. Overlegen hadde vært den store kirurg og sjef i en mannsalder. Han var aktiv og innflytelsesrik i byen. Han var leder av sitt partis gruppe i bystyret, hadde en rekke tillitsverv og var sosialt sett absolutt på toppen. Dette ble bl.a. manifestert ved at han sammen med et dusin andre dignitærer, en høyesterettsadvokat, en banksjef en redaktør, en rådmann, osv. møttes hver fredag kl 12 på byens beste bar. Der nippet man til ett glass tørr sherry, nøt en sigar og førte passiar

en halv times tid før alle gikk tilbake til sine viktige gjøremål.

Overlegen var en liten, rund og oftest elskverdig pykniker med et eksplosivt temperament.

En dag under visitten var vi først hos en nyinnlagt kvinne som hadde cancer mammae med multiple metastaser. Overlegen undersøkte henne og var meget hyggelig og beroligende.

Vi gikk inn til neste rom. Straks døren til rommet var lukket, sa han meget høyt og tydelig: «Ja, her er det nok dessverre bare å bestille likkiste.» Pasienten på det rommet var operert for ufarlige hemorroider, men hun brast ut i krampegråt. Overlegen ble rasende og ropte ut: «De må da i Herrens navn forstå at det ikke er Dem jeg snakker om, frue! Jeg snakker da for faen aldri om pasientens sykdom mens pasienten hører på!»

– *Forhenværende turnuskandidat*

Å være doktor kan fortsatt oppleves som man levde i den konspirative fortid: Man vet aldri hvem som hører hva. Enten må man lukke alle dører, eller den ene munnen.

Scooteren

Mine studiekamerater var turnuskandidater ved kirurgisk avdeling i nabofylket, og de fortalte begeistret om at overlegen tok seg så godt av dem og lærte dem så mye. Han leste journalene deres nøye og rettet dem med rød blyant. Det var ikke bare medisin han lærte dem. Deres plumpe bokmål fra skolen ble rettet til soignert riksmål å la 1917.

Ellers var overlegen meget høflig og elskverdig mot alle. Han hevet knapt stemmen og skjente aldri. Et bebreidende blick var ved siden av den røde blyanten, hans sterkeste virkemiddel.

Han anskaffet seg en scooter med kick-start, og han hadde meget stor glede av den. Men så var det en dag han stod utenfor sykehusvindene og ikke fikk startet. Han prøvde å trække i gang på nytt og på nytt. Til slutt trampet han i bakken og ropte: «Nei, men søster, da!»

– *Forhenværende turnuskandidat*

Redaksjonen får en mistanke om at denne historien ikke kan være fra Nord-Norge. Kanskje var denne overlegen sørlanding? Ha en temperamentsfull aften.

– *Stein Tyrdal, HumorRedaktør*